

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnístvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Bolgarija in Turčija.

O Bolgariji se poslednji čas, ko je potihnila govorica o atentatu na ministra Stambulova, kate-rega atentata žrtev je bil Belčev, ni več govorilo toliko kakor prej. Potihnilo je nekoliko tam doli v tem evropskem „vremenskem kotu“, kjer se že mnogo let zbira in nabira politična elektriciteta, ki utegne danes ali jutri prouzročiti sukob evropskih velevlastij.

Potovanje kneza Ferdinanda na Dunaj spravilo je zopet nekoliko po konci javno mnenje evropsko, da se je počelo živahneje zanimati za malo to državo. Akopram je bilo vse potovanje kneza bolgarskega le v strogem inkognitu in je bil na Dunajskem dvoru vsprejet le kot grof Murany, nikakor pa ne kot knez bolgarski, vendar je ta poset vzbudil pozornost posebno ruskih krogov, ki neso prikrivali, da je bilo to potovanje in vsprejem na Dunajskem dvoru po njih mnenji nasprotno določbam Berolinskega dogovora. Vender pa Rusija tudi ta pot ni stopila iz svoje reserve, katero že toliko let dosledno zavzemlje nasproti vsem dogodkom, ki se vrše v Bolgariji.

Zadnje dni pa se je zopet zgodilo nekaj, kar je vzbudilo živahne razgovore in komentiranja v političnem svetu. Sultan vsprejel je v Carigradu v posebni avdienci diplomatskega zastopnika Bolgarije pri porti, dr. Vulkoviča, in pa bolgarskega finančnega ministra Načeviča. O namenih in o uspehu te avdience se sicer še ni zvedelo nič bolj natančnega, vender pa je že zarad tega jako pomenljiva, ker po odhodu kneza Aleksandra Batenberškega, to je celih pet let, nobeden oficijelni dostojanstvenik kneževine bolgarske ni bil vsprejet v Carigradu od turškega sultana.

V Carigradu je torej v tamošnjih diplomatskih krogih ta avdienca vzbudila nekako pozornost in je dragoman ruskega poslanstva Ivanov o tem že razgovarjal se z velikim vezirjem in z ministrom vnanjih zadev Said pašo. Pričakovalo se je tudi, da bode poslanik ruski Nelidov zahteval razjasnil od porte o tej zadevi. Sedanja vlada bolgarska, tega ne more nikdo tajiti, ni priznana formalno, in v Carigradu ravnali so se vedno po tem neovrgljivem

faktu. Seveda je bolgarska vlada storila vse mogoče, da bi ovrgla to neprijetno stanje.

Rusko časopisje, katero je že o zadnjem potovanju kneza Ferdinanda izreklo svoje mnenje, bode gotovo živahno razpravljalo ta najnovejši navidezni uspeh bolgarske vlade ter bode našlo morda kako tesnejo zvezo mej potovanjem kneza bolgarskega na Dunaj in mej avdienco, v kateri je vsprejel turški sultan oficijelno dva zastopnika vlade, kate-tere on sam formalno nikdar ni priznal, kakor je neso priznale druge velevlasti. Če bode torej Rusija opozarjala, da je Turčija prekršila Berolinski dogovor s tem, da sta oficijelno bila vsprejeta dva zastopnika nepriznane vlade, kdo bi mogel trditi, da nema popolnoma prav, da ni opravičena to trditi? Uprašanje je le, kako daleč bode Rusija hotela izrabiti ta slučaj za se. Bržkone zadovoljila se bode tudi zdaj, da konstatuje pred svetom to novo prekršenje Berolinskega ugovora ter sicer ostane mirna nasproti vsem spletkam, katere se predejo od raznih stranij tam doli v Bolgariji. Nikakor pa ne smemo prezirati nevarnostij, ki utegnejo nastati, ako bi Rusija danes ali jutri stopila iz svoje reserve in hotela dejanski protestirati.

Oficijozni in neoficijozni nemški listi si prizadevajo sicer na vso moč, da bi dokazali, da ta najnovejši intermezzo v bolgarskih homatijah nema nikakor tolicege pomena, kakor se mu pripisuje. Trudijo se dokazati, da Turčija, kot vrhovna oblast, ne more prezirati razmer, kakor so se razvile v Bolgariji navzlic temu, da obstoječa vlada ni priznana po velevlastih, katere so podpisale Berolinsko pogodbo. Pravijo, da bi konsekventno nepriznavanje obstoječih razmer v Bolgariji, to je politična in diplomatska abstinenca porte konečno le pospešila faktično in popolno nezavisnost Bolgarije. Če se je de facto v Carigradu priznavala sedanja bolgarska vlada, če je porta ž njo vedno občevala oficijelno, potem se v avdienci, katero je dovolil sultan omenjenima zastopnikoma Bolgarije ne more videti drugo nego prijazen znak naklonjenosti in priznanje korektnega postopanja, nikakor pa prekršenje Berolinskega dogovora, ali pa provokacija Rusije. Bode li Rusija istega mnenja, to se nam dozdeva jako dvomljivo.

Ruski car, ki ima odločilno in zadnjo besedo v tem uprašnji, izrazil se je pač že opetovano, da mu je mir pri srci, da zaradi Bolgarije se ne bode kalil evropski mir. Res je, da je že mnogokrat bilo še temnejih oblakov baš na političnem obzorji, ki so pa se razvlekli brez viharja in tako se je nadejati, da bode tudi ta zadnji dogodek pustil ono politično vreme, kakor je bilo pred njim. Vender smo si šteli v svojo časnikarsko dolžnost, da smo na kratko omenili ta slučaj in sledili bodemo, kako se bode o njem izražalo javno mnenje, ker nam se ne dozdeva nikakor tako malo pomenljiv in brez večje politične važnosti, kakor bi to radi dokazali gori omenjeni nemški listi.

Če bi se sultan necega dne odločil, da formalno prizna kneza Ferdinanda kot vladarja, utegnili bi to postati neizmernege pomena, kajti prav mogoče je, da bi razun Rusije in Francije ostale velevlasti, ki do zdaj tudi neso priznale zakonitosti obstoječe bolgarske vlade, ne ugovarjale tacemu koraku in mu morda celo pritrdile. Potem pa bi stvar postala akutna in utegnili bi dati podlago resnim zapletkam. Nečemo torej misliti, da je avdienca v Carigradu bila le prvi korak premišljene in kombinirane akcije ter se raje pridružimo mnenju onih, ki mu ne pripisujejo tolike važnosti. Želimo le, da bi se ne varali vsi skupaj.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 16. julija.

Iz državnega zbora.

Kakor smo že omenili na kratko, namerava vlada sklicati državni zbor zopet početkom oktobra meseca ter mu takoj predložiti budget za l. 1892. Vlada se nadeja, da bode zbornica rešila budget do meseca decembra. Potem bi se sklicali deželni zbori in koncem februarja bodočega leta zopet državni zbor. Meseca oktobra in novembra zborovale bodo na Dunaji ob jednom z državnim zborom tudi delegacije.

Demonstracije na Reki.

V ogerski zbornici namerava poslanec Hentaller interpelovati zarad postopanja nekaterih vojakov 79. polka grofa Jelačića, ki so se baje udeležili demonstracij proti Madjarom na Reki o pri-

LISTEK.

Kapitan.

(Ruski spisal Andr. Lvovič. Poslovenil —n.)

(Dalje.)

Pipica je pri vojaku važna stvar. Zgodilo se je, da je marsikateri vojak zdrobil staro, izkajeno svojo pipico in si napravil drugo novo, in tako tobak prižgal. Naj bo tobak slab ali dober, siromašni vojak je zadovoljen, da se mu pod nosom kadi. Utrudi se, strašno se utruje človek brez tobaka. In sedaj ga imajo polne telečnjake.

A kako je prišlo do tega. Ko smo prekoračili Jantra, smo prišli v Beloje-selo, stopali po ulici in se razširili v verigo. Na konci ulice je sedel star Turčin in prodajal tobak. Prodajalnica njegova ni bila podobna prodajalnici, ampak pastirski kolibi. Nakrat so se ustopili pred njo lovci.

— Kaj prodajaš? upraša Nikolaj Romanovič.

— Tutun.

— Koliko zahtevaš za vsega, kar ga je v prodajalnici?

— Dve želtički, odgovori Turek bolgarski.

Vsi smo se začudili.

— Na, tu imaš! nasmeja se kapitan in mu vrže dva polimperijala.

Turčin radosti poljubi kapitanu rob suknje.

Pred večerom stotnija ni bila v službi.

— Tovariši, delite si tobak! zakliče Nikolaj Romanovič in v trenutku ni bilo več tobaka. Stari Turek je bil zelo prijazen; po vrhu jim je prinesel deset pipic, in ves se je topil veselja, ko vojaki niso mogli prehvaliti njegovega tobaka.

Turčin je bil povsem zadovoljen sè svojo kupčijo, a tudi za vojake je bil ta dan zato prazničen. Tobak je bil izvrsten, pravi pravcati turški. Tudi častnikom je ugajal, ki toliko dima nakrat še niso izkadili.

— Da, vreden je denarja! govorili so vojaki.

— Ali si doma ali kje drugodi že kadil tak tobak?

— Jedenkrat sem samo tak dim duhal, ko je neki gospod na ulici kadil, odvrne drugi.

— Mogoče, brate, a vse to nam je napravil naš kapitan! Kako mu bomo povrnili to ljubezen?

In prav so imeli vojaki, ko so tako govorili. Že dolgo je Nikolaj Romanovič poveljnik stotnije, ali nobeden še ni bil tepeu, nobeden še kaznovan

ali obsojen. Kdo ve, je li to bilo slučajno ali iz ljubezni do kapitana. Toda res je vender bilo.

— Umrimo po vrsti! zagrmí glas Nikolaja Romanoviča.

— Umrimo!

— Umrimo!

— Umrimo! so zagrmeli in iznenadeni Čerkesi so se razpršili kakor jata vrabcev na vse strani.

— Ne pusti! Ne daj! odmeval je glas Nikolaja Romanoviča. — Pogum! Do poslednje kaplje krvi stoj! Kmalu pridejo na pomoč druge čete... Vstrajaj, brate...

Zadnje besede je komaj mogel še izreči. Že preje v začetku boja je razdrobila svinčenka Nikolaju Romanoviču ramo, da vsled silne izgube krvi ni mogel več govoriti. Nikolaj Romanovič je omahnil...

— Vaše blagorodje, pojdite, da Vam obvežejo ramo, prosil je z jokajočim glasom vojak, ki je poleg njega stal.

Nikolaj Romanovič je tako oslabel, da ni čul teh besed.

Prijeli so ga za roke in odveli iz boja.

(Konec prih.)

